

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał oskarżonego A. W. za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2014 roku w Ł. na terenie (...) S.A przy ulicy (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności dokonał uszkodzenia mienia w postaci wybicia szyby wystawowej, powodując w ten sposób straty w kwocie 3.690,00 złotych na szkodę (...) S.A przy czym czynu dopuścił się publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego i przyjmując, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A kwoty 3690 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 4 listopada 2014 roku do dnia 5 listopada 2015 roku. Zwolnił A. W. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego.

Skarżąca zarzuciła orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie jej oskarżonemu w wymiarze 1 roku bez warunkowego zawieszenia jej wykonania z dodatkowym zobowiązaniem A. W. do naprawienia szkody w całości na skutek wzięcia pod uwagę wyłącznie okoliczności obciążających i nie uwzględnienie okoliczności łagodzących takich jak przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, złożenie w niezbędnym zakresie wyjaśnień i nie zacieranie śladów oraz nie utrudnianie postępowania. Ponadto zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa nie dają podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy resocjalizacyjnej na przyszłość uzasadniającej zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał do tego podstaw. Oprócz tego powołując się na obrazę wskazanych przepisów kpk oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku zarzuciła wyrokowi brak rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie A. W. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz o uchylenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu sądowym ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji wbrew stawianym zarzutom przy wymiarze kary uwzględnił zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. Od razu jednak należy zaznaczyć, że w przedmiotowej sprawie jedyną w praktyce dostrzegalną okolicznością łagodzącą jest przyznanie się przez A. W. do winy połączone z wyrażeniem skruchy. Wbrew wywodom środka odwoławczego za okoliczności łagodzące nie sposób uznać nie zacieranie śladów, czy nie utrudnianie postępowania. Trzeba podkreślić, że w przedmiotowej sprawie A. W. nie miał nawet możliwości zacierania śladów skoro został zatrzymany na gorącym uczynku. Z kolei nie utrudnianie postępowania z oczywistych względów nie może być honorowane, gdyż stanowi to obowiązek każdego oskarżonego. W niniejszej sprawie ferując wyrok Sąd Rejonowy wnikliwie ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary i bardzo obszernie uzasadnił stanowisko, dlaczego A. W. nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Argumentacja sądu meriti jest trafna i nie ma potrzeby jej powielania. Wypada tylko wskazać, że skoro oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 kk, przed popełnieniem przestępstwa był 8 razy karany za przestępstwa umyślne / w tym sześciokrotnie za przestępstwa

przeciwko mieniu /, zarzucany czyn popełnił w sposób chuligański po upływie zaledwie 10 dni od opuszczenia jednostki penitencjarnej to orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności jest karą w istocie bardzo łagodną. W żaden sposób nie można ją określić mianem rażąco surowej pomimo nie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia. Z oczywistych względów / brak dodatniej prognozy w rozumieniu art. 69 § 1 kk i szczególnie uzasadnionego przypadku w rozumieniu art. 70 § 4 kk / wobec A. W. nie można było zastosować dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Brak jest również racjonalnych argumentów, które mogłyby podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody. Fakt, iż wykonanie takiego obowiązku stanowi dla A. W. dolegliwość jest bezsporny, ale z drugiej strony każda odpowiedzialność karna taki skutek za sobą niesie, gdyż należy on do jej istoty.

Brak rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu nie mógł skutkować zmianą orzeczenia w tym zakresie. Właściwy do wydania orzeczenia w tym zakresie jest Sąd I instancji i obrońca winna w tym zakresie złożyć stosowny wniosek.

Uwzględniając powyższe okoliczności na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu / Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 – z późniejszymi zmianami /.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego, który nie posiada żadnego majątku ani realnych dochodów od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.